

DECIZIA nr.1027 / 2014
privind solutionarea contestatiei formulata de SC x SRL,
inregistrata la Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti
sub nr. x/23.06.2014

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de Administratia Sector 5 a Finantelor Publice– Activitatea de Inspectie Fiscala Persoane Juridice 2 cu adresa nr. x/19.06.2014, inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. x/23.06.2014 si completata cu adresa nr.x/19.11.2014, asupra contestatiei formulata de SC x SRL, cu sediul in Bucuresti, str. x, sector 2.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Sector 5 a Finantelor Publice sub nr. x/11.04.2014, completata cu adresa inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. x/04.07.2014, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr.x/24.03.2014, comunicata in data de 25.03.2014, prin care s-au stabilit obligatii fiscale suplimentare de plata in suma totala de x lei, din care suma contestata este x lei reprezentand TVA stabilita suplimentar si respinsa la rambursare.

Avand in vedere prevederile art.205 alin. (1), art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de SC x SRL.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. x/24.03.2014, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/24.03.2014, întocmit de organe de inspecție fiscală din cadrul Administratiei Sector 5 a Finantelor Publice, SC x SRL solicită anularea parțială a deciziei de impunere în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

În susținerea contestației, societatea precizează că :

1. Suma de x lei reprezentand TVA colectata aferenta facturii nr.x/07.01.2018 este incorect stabilita de organul fiscal in baza prevederilor art.143 alin.(1) lit a) din Codul fiscal, intrucat a fost emisa in urma efectuarii unui export, marfa parasind spatiul comunitar prin expediere de partenerul din Germania in numele sau, caruia i s-a platit TVA.

Societatea a inregistrat cu buna credinta toate documentele aferente operatiunii, iar neindeplinirea obligatiilor de transport ar fi atras refuzul la plata a contravalorii marfii si implicit la anularea acestei facturi fara a mai exista vreo incasare.

Documentele de transport apartin partenerului din Germania.

2. Suma de x lei reprezentand TVA colectata aferenta facturii nr.x/06.08.2008 este incorect stabilita de organul fiscal in baza prevederilor **art.133 alin.(1) lit a)** din Codul fiscal, intrucat a fost emisa urmare efectuarii de servicii pentru care exista contract si raport de activitate transmis partenerului inainte de efectuarea platii, iar urmare a efectuarii serviciilor suma a fost incasata.

De asemenea, precizeaza ca a inregistrat in venituri sumele facturate si a incasat contravaloarea celor doua facturi.

Contestatarul considera incorect stabilite sumele de plata si arata ca a respectat prevederile **art.133 alin.(1) lit a)** si art.143 alin.(1) lit a) din Codul fiscal

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr. x/24.03.2014, încheiat de organele de inspecție fiscală din cadrul Administratiei Sector 5 a Finantelor Publice, în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. x/24.03.2014, au fost constatate următoarele:

SC x SRL a emis următoarele facturi:

1.- pentru clientul său x SA din Panama a emis factura seria x/07.01.2008, în valoare totală de x lei (inregistrata in contul 707), obtinand venituri din revanzarea bunurilor achizitionate din Germania de la partenerul x.

Aceasta livrare, în sumă totală de x lei, a fost evidentiata in decontul de TVA la randul 10 „livrari de bunuri si prestari de servicii scutite cu drept de deducere”.

În aceste condiții, livrarea bunurilor în valoare totală de x lei efectuată de SC x SRL în cadrul operațiunilor triunghiulare analizate, reprezintă o livrare fără transport, astfel că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.2 alin.(1) si (2) din Ordinul ministrului Finanțelor Publice nr.2222/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru ca societatea verificată să poată beneficia de scutire de taxă pe valoarea adăugată cu drept de deducere.

Organele de inspecție fiscală au constatat ca marfurile nu au parasit spatiul comunitar, iar societatea in calitate de exportator nu a justificat scutirea de taxa si au colectat TVA in suma de x lei.

2.- pentru clientul său x din Panama a emis factura seria x/06.08.2008, în valoare totală de x lei (inregistrata in contul 704), obtinand venituri din prestari servicii pentru care societatea a prezentat contractul incheiat in 05.07.2008 privind prestari servicii de consultanta in afaceri, telecomunicatii si IT. Aceasta livrare, în sumă totală de x lei nu a fost evidentiata in decontul de TVA.

Organele de inspecție fiscală au analizat contractul si factura si au considerat ca societatea nu a demonstrat realitatea prestarilor de servicii si a colectat TVA suplimentar in suma de x lei.

În consecință, organele de inspecție fiscală au stabilit faptul că pentru livrările de bunuri către x SA si x din Panama, SC x SRL avea obligația de a colecta taxă pe valoarea adăugată în sumă de x lei, determinată prin aplicarea cotei de 19% asupra livrărilor în sumă totală de x lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societatea contestatara, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

3.1. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată colectata în sumă de x lei

Cauza supusa solutionarii este daca SC x SRL, în calitate de cumpărător - revânzător, are obligația de a colecta taxă pe valoarea adăugată aferentă livrărilor către clientul din afara Comunitatii, în calitate de beneficiar final, în condițiile în care nu face dovada transportului.

În fapt, în luna ianuarie 2008, SC x SRL a emis către x SA din Panama, o factura având ca obiect componente pentru UPS (surse de alimentare neintreruptibila), operațiune considerată de societate ca fiind livrare in afara Comunitatii, scutită de taxă pe valoarea adăugată.

Urmare verificarii, organele de inspectie fiscala au constatat faptul că SC x SRL are calitatea de cumpărător - revânzător în cadrul operațiunii derulate.

Astfel, bunurile in cauza sunt achizitionate de contestatara de la x din Germania in calitate de furnizor si revandute către x SA din afara Comunitatii.

La adresa nr.x/04.02.2014 prin care organele de inspectie fiscala au solicitat documente care sa faca dovada ca bunurile ce fac obiectul facturii nr. x/07.01.2008 au parasit spatiul comunitar si au fost receptionate de x SA din Panama in calitate de beneficiar final, contestatara a inregistrat la Administratia Sector 5 a Finantelor Publice adresa nr. x/06.02.2014, prin care precizeaza ca marfa achizitionata de la x din Germania a fost livrata direct de aceasta la x SA din Panama, dar a intrat in posesia documentelor de transport ce le-a solicitat de la x.

Având în vedere ca societatea în calitate de exportator nu a justificat scutirea de TVA, organele de inspecție fiscală au constatat că, în fapt, între SC x SRL și x SA din Panama a avut loc o livrare fără transport, obligată la plata taxei pe valoarea adăugată fiind persoana impozabilă din România, respectiv SC x SRL, fapt pentru care au dispus în sarcina contestatarii colectarea taxei pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

În drept, la art. 128 alin.1 și alin.6, art.132 alin.(1) lit a) și art.143 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, este stipulat:

„(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar. ”

”(6) În cazul a două sau mai multe transferuri succesive ale dreptului de proprietate asupra unui bun, fiecare transfer este considerat o livrare separată a bunului, chiar dacă bunul este transportat direct beneficiarului final. [...]”

Potrivit acestor prevederi legale, livrarea de bunuri reprezintă transferul dreptului de a dispune de bunuri ca un proprietar, iar în situația în care au loc transferuri succesive ale dreptului de proprietate, fiecare transfer reprezintă o livrare separată.

„Art. 132. - (1) Se consideră a fi locul livrării de bunuri:

a) locul unde se găsesc bunurile în momentul când începe expedierea sau transportul, în cazul bunurilor care sunt expediate sau transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț. Dacă locul livrării, stabilit conform prezentei prevederi, se situează în afara teritoriului comunitar, locul livrării realizate de către importator și locul oricărei livrări ulterioare se consideră în statul membru de import al bunurilor, iar bunurile se consideră a fi transportate sau expediate din statul membru de import;.”

“Art. 143. - (1) Sunt scutite de taxă:

a) livrările de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității de către furnizor sau de altă persoană în contul său;”

Potrivit acestor prevederi legale, locul livrării bunurilor este locul unde acestea sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în situația în care acestea nu sunt expediate sau transportate.

Pentru explicitarea și aplicarea unitară a acestor prevederi legale, au fost elaborate Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, care la pct.10 alin.(1) precizează:

„ **10. (1)** În sensul art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț care acționează în numele și în contul unuia dintre aceștia, dacă ori furnizorul ori cumpărătorul este persoana însărcinată să realizeze transportul. Terța persoană care realizează transportul în numele și în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele și în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.”

În speta, cu privire la aplicarea scutirilor de TVA sunt incidente și Instrucțiunile de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)-i), art. 143 alin. (2) și art.144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cuprinse în anexa aprobată prin O.M.F.P. nr. 2.222/2006, modificat prin O.M.E.F. nr. 1.503/2007 și O.M.E.F. nr. 2.421/2007 se prevăd următoarele:

“Art. 1. - (1) Prin prezentele instrucțiuni se reglementează modul de justificare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată cu drept de deducere pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)-i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Justificarea scutirilor prevazute la art. 143 alin. (1) lit. a)-i), art. 143 alin. (2) si art. 1441 din Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, se face, de regula, in momentul in care este emisa o factura pentru operatiunea in cauza. Totusi, pentru acele operatiuni care prin natura lor nu permit operatorilor economici sa fie in posesia documentelor de justificare a scutirii in momentul emiterii facturii, prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxa se va face in termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data la care a fost emisa factura. Daca factura nu este emisa in termenul prevazut de lege, termenul de 90 de zile mentionat anterior va incepe din data la care a intervenit faptul generator de taxa pentru operatiunea in cauza.

“Art. 2. - **(1)** Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, livrările de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității de către furnizor sau de altă persoană în contul său. Prin persoană care expediază sau transportă bunuri în afara Comunității în contul furnizorului se înțelege orice persoană care face transportul. **Scutirea se aplică numai în situația în care potrivit prevederilor contractuale dintre furnizor și cumpărător, transportul bunurilor în afara Comunității este în sarcina furnizorului, care poate face transportul cu mijloace proprii sau poate apela la un transportator sau la o casă de expediție.**

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, **se justifică de către exportator** cu următoarele documente:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sau, dacă transportul bunurilor nu presupune o tranzacție, documentele solicitate de autoritatea vamală pentru întocmirea declarației vamale de export;

b) unul dintre următoarele documente:

1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

c) documentul de transport care atestă că bunurile părăsesc Comunitatea și, după caz, orice alt document care atestă realizarea efectivă a exportului, cum ar fi: comanda de cumpărare, de vânzare sau contractul, documentele de asigurare.”

Având în vedere prevederile legale mentionate mai sus, se retine ca este scutit de TVA exportul de bunuri justificat cu documentele mai sus mentionate.

Din textul art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal rezulta fara niciun fel de dubiu ca nu orice livrare în afara Comunității de bunuri este scutita de TVA, ci doar aceea in care sunt indeplinite conditii cumulative privind justificarea acesteia.

De asemenea, se retine ca *orice scutire de taxa*, cu atat mai mult orice scutire cu drept de deducere, *constituie o exceptie de la regulile normale in materie de TVA*. Cum **exceptiile sunt de stricta interpretare si aplicare**, scutirea poate sa fie aplicata numai daca persoana care realizeaza operatiunea poate dovedi ca bunurile au fost efectiv livrate in conditiile prevazute de Codul fiscal si normele/instructiunile metodologice de aplicare. Ca atare, persoana respectiva trebuie sa poata dovedi cu documente, pentru fiecare operatiune in parte, corectitudinea aplicarii scutirii cu drept de deducere.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține că SC x SRL, în calitate de cumpărător – revânzator, a emis către x SA din Panama, beneficiarul final, factura al cărui obiect îl constituie bunuri al căror furnizor este x din Germania, si a aplicat scutirea

pentru aceste operatiuni, **fara sa aduca nicio dovada ca bunurile in cauza au parasit spatiul comunitar.**

Totodată, x din Germania, în calitate de furnizor, a emis factura către SC x SRL, în calitate de cumpărător – revânzător, fara ca marfa sa intre pe teritoriul Romaniei.

Se reține, de asemenea, că prin adresa nr.x/04.02.2014 Administratia Sector 5 a Finantelor Publice a solicitat societatii contestatare documentele de transport si alte documente justificative (DVE) care sa faca dovada faptului ca bunurile achizitionate cu factura nr.x/21.01.2008 de la x din Germania au parasit spatiul comunitar si au fost receptionate de x SA din Panama în calitate de client final.

Prin adresa nr.x/06.02.2014, societatea precizeaza ca marfa achizitionata de la furnizorul x a fost livrata direct de acesta la x SA, iar documentele de transport sunt la x din Germania. De asemenea, contestatara arata ca nu este in posesia documentelor de transport desi le-a solicitat societatii x.

Fata de cele prezentate, se retine ca desi aceste marfuri au fost facturate, ele nu au parasit în mod fizic teritoriul Comunitatii, conditie esentiala pentru ca operatiunile facturate de SC x SRL sa fie încadrate în categoria exporturilor scutite de taxa.

Mai mult, chiar SC x SRL precizeaza ca nu detine documente din care sa rezulte ca bunurile au parasit teritoriul Comunitatii.

In speța supusă soluționării, așa cum s-a reținut în prezenta decizie, contestatoarea nu a justificat scutirea de taxa pentru operatiunea de livrare in afara Comunitatii, nefiind vorba de livrari de bunuri expediate sau transportate in afara Comunitatii pentru care justificarea scutirii de TVA se realizeaza conform art.2 din Instructiunile aprobate prin prin O.M.F.P. nr. 2.222/2006, cu modificarile si completarile ulterioare.

Tinând cont de cele precizate mai sus, se retine ca SC x SRL avea obligatia sa colecteze taxa pe valoarea adaugata aferenta facturilor emise catre societatea din afara Comunitatii.

În consecință, în speța se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu cele ale pct.11.1 lit.a din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală și se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de SC x SRL împotriva Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscala pentru persoane juridice nr. x/24.03.2014 întocmita de organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Sector 5 a Finantelor Publice, pentru capătul de cerere privind taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

3.2. Referitor la taxa pe valoarea adăugată colectata în sumă de x lei

Cauza supusa solutionarii este daca organele de inspectie fiscala au stabilit corect TVA colectata in suma de x lei, in conditiile in care societatea nu a facut dovada ca serviciile facturate catre x din Panama nu sunt impozabile in Romania, iar sustinerile acestuia nu sunt de natura sa modifice constatările organelor de inspectie fiscala cu privire la TVA contestata.

În fapt, SC x SRL a emis către x din Panama factura seria x/06.08.2008, în valoare totală de x lei, reprezentand „market research services”, in traducere „servicii de cercetare de piata” pentru care societatea a prezentat contractul de marketing- cercetare de piata f.n./05.07.2008 anexat si la dosarul cauzei.

La verificarea efectuata, organele de inspectie fiscala au constatat ca SC x SRL a inregistrat contravaloarea acestei facturi in contul 704 – venituri din prestari servicii in suma

de x lei, iar contractul prezentat nu contine prevederi referitoare la termenele de executie a serviciilor, tarife, evaluarea serviciilor prestate, termene de executie, etc, nu a prezentat anexe, acte aditionale la contract sau documente care sa demonstreze ca serviciile au fost prestate si ca urmare au colectat suplimentar TVA pe motiv ca societatea nu a prezentat dovezi obiective din care sa rezulte natura serviciilor prestate si nu a respectat prevederile art.133 alin.(1) din Legea nr.571/2003.

Prin contestație, SC x SRL susține că acestea reprezintă prestări de servicii pentru anul 2008, în conformitate cu prevederile art.133 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.11 alin. (1), art.126 alin.(1), art.129 alin.(1) si art.133 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, vigoare la data efectuării operațiunii, prevede:

“Art.11- (1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

“Art. 126. - (1) Din punct de vedere al taxei **sunt operațiuni impozabile în România** cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128-130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (2);”

“Art.129.-(1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, așa cum este definită la art. 128”.

“Art. 133. - (1) Locul prestării de servicii este considerat a fi locul unde prestatorul este stabilit sau are un sediu fix de la care serviciile sunt efectuate.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), pentru următoarele prestări de servicii, **locul prestării** este considerat a fi: (...)

g) locul unde clientul căruia îi sunt prestate serviciile este stabilit sau are un sediu fix, cu condiția ca respectivul client să fie stabilit sau să aibă un sediu fix în afara Comunității ori să fie o persoană impozabilă acționând ca atare, stabilită sau care are un sediu fix în Comunitate, dar nu în același stat cu prestatorul, în cazul următoarelor servicii:

1. închirierea bunurilor mobile corporale, cu excepția mijloacelor de transport;
2. operațiunile de leasing având ca obiect utilizarea bunurilor mobile corporale, cu excepția mijloacelor de transport;
3. transferul și/sau transmiterea folosinței drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;
4. serviciile de publicitate și marketing; “

Din dispozițiile legale precitate reiese ca stabilirea naturii serviciilor si a locului prestarii acestora este importanta pentru determinarea faptului daca prestarea de servicii este sau nu impozabila in Romania.

Astfel, ca si regula generala locul de prestare a serviciilor (pana la 01.01.2010) este locul unde **prestatorul este stabilit sau are un sediu fix de la care serviciile sunt efectuate**. Prin excepție de la regula generală care guvernează taxa pe valoarea adăugată în ceea ce privește locul de prestare a serviciilor, in cazul serviciilor de publicitate si marketing, locul prestării este considerat a fi locul unde beneficiarul are stabilit sediul, in conformitate cu prevederile art. 133, alin. 2 lit g) punctul 4 din Legea nr. 571/2003 cu modificarile si completarile ulterioare.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezulta ca societatea contestatara nu a pus la dispozitia organelor de inspectie fiscala si nici la dispozitia organului de solutionare a contestatiei documente din care sa rezulte in ce s-au concretizat serviciile facturate. Contractul in baza caruia s-au facturat serviciile nu poate fi analizat intrucat nu este redactat in limba romana conform art.8 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare.

Prin urmare, serviciile prestate nu pot fi incadrate in exceptia stipulata la art. 133 alin. 2 lit g) din Codul fiscal, inainte de 1 ianuarie 2010, intrucat asa cum s-a aratat, in speta, nu rezulta natura serviciile efectuate, astfel incat spetei ii este aplicabila regula generala.

Față de prevederi legale invocate contestatoarea nu prezintă argumente de fapt sau de drept, ori documente cu care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, conform art.206 alin.1 lit.b) și d) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile și completarile ulterioare, potrivit cărora:

“(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

b) motivele de fapt și de drept;[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;”

coroborate cu prevederile pct.2.5 din O.P.A.N.A.F. nr.2906/2014 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicată, potrivit cărora:

“2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Ca urmare, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de drept și de fapt, precum și dovezile pe care se întemeiează aceasta, organele de soluționare neputându-se substitui contestatoarei cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste un act administrativ fiscal.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 Cod Civil „cel ce face o propunere înaintea judecării trebuie să o dovedească”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.**

Fata de cele prezentate si avand in vedere ca societatea contestatara nu a prezentat nicio dovada obiectiva care sa justifice solicitarea anularii deciziei atacate pentru suma contestata de x lei reprezentand TVA colectata, desi obligativitatea prezentarii dovezilor obiective care sa justifice o asemenea pretare îi incumba in totalitate in conformitate cu dispozitiile art. 65 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, potrivit carora:

“Art. 65 - (1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale si a oricaror cereri adresate organului fiscal”.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

În baza celor reținute și având în vedere că SC x SRL deși contestă Decizia de impunere nr. x/24.03.2014 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și

din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de organele de inspecție fiscală urmează să se respingă contestația formulată pentru acest capăt de cerere.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul prevederilor legale invocate, precum și în temeiul art.11 alin. (1), art.126 alin.(1), art. 128 alin.(1) și alin.(6), art.129 alin.(1), art.132 alin.(1) lit a), art.133 și art.143 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct.2.5 din O.P.A.N.A.F. nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, art.65 alin.(1), art.216 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare

DECIDE

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de SC x SRL cu privire la suma de x lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată stabilită prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. x/24.03.2014 întocmită de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Sector 5 a Finanțelor Publice.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul cailor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.